

Gülen Saat

Yavuz DEMİRKIRAN

Gülen Saat

Yavuz DEMİRKİRAN

Tickton köyünde, arnavut kaldırımlı sokaklar eğri büğrü evlerin arasında kıvrılırdı ve her şeyden daha yüksekte duran bir şey vardı: meydandaki eski saat. Oymalı meşe bir gövdesi, Roma rakamlı krem rengi bir yüzü ve tepesinde küçük bir pirinç çanı vardı. Kıvrıcık örgülü saçları ve boynunda pirinç bir pusulası olan meraklı bir kız olan Amelia, onun akreple yelkovanının tik tak etmesini izlemeye bayılırdı. Her sabah ona, 'Sen dünyanın en iyi saatisin,' derdi.

Amelia, saat bekçisi olan Büyükbabası Wilbur ile yaşıyordu. Uzun boylu ve kamburdu, yuvarlak gözlükleri ve uzun beyaz bıyığı vardı ve saati her gün kurardı. 'Büyükbaba, saat hiç güler mi?' diye sordu Amelia. 'Güler mi? Saatler sadece tik tak eder,' dedi, ama kaşları seğirdi. Amelia bazı şeyleri fark ederdi —mesela Büyükbabasının yeleğinden sarkan cep saati zincirini hiç kullanmadığını.

Bir sabah, Belediye Başkanı Primrose mor ceket ve tüylü menekşe rengi şapkasıyla, elinde panosuyla meydana yürüdü. 'Şenlik kusursuz olacak!' diye duyurdu. 'Kesinlikle kusursuz!' Birden saat bir kıkırtı attı. Ahşap karnının derinliklerinden başladı ve patladı—hi hi hi! Başkanın pembe yanakları soldu. 'O saat az önce güldü mü?' diye soludu. Amelia'nın yeşil gözleri kocaman açıldı.

Amelia aceleyle saate gitti ve kulağını onun oymalı meşe gövdesine dayadı. Saat yeniden kıkırdadı. 'Neden gülüyorsun?' diye fısıldadı. Saatin ahşap ağzı açılıp kapandı, ama konuşmadı. Sonra fırıncı yanlarından geçti. 'Ben sadece bir çörek yedim!' dedi. Saatten kıkırtılar fışkırdı. Amelia sırtıttı. 'Yalanlara gülüyorsun!' diye haykırdı. 'Sırrın bu!' Saat mutlu bir evet çaldı.

Haber hızla yayıldı. Terzi bir elbiseyi zamanında bitirdiğini iddia ettiğinde, saat kıkırdadı. Çiftçi ineğinin en iyi inek olduğunu söylediğinde, saat kıs kıs güldü. Kısa süre sonra tüm köy her küçük yalanda komik kıkırtılar duydu. 'Bu utanç verici!' diye bağırdı Belediye Başkanı Primrose, kulaklarını kapatarak. Ama Amelia bir şey fark etti: insanlar sadece kıkırtılardan kaçınmak için gerçeği daha sık söylemeye başlamıştı.

Büyükbaba Wilbur sessizleşti. Saat her güldüğünde irkiliyordu. Amelia onu saatin pirinç sarkacını titreyen elleriyle parlarken buldu. 'Büyükbaba, sorun ne?' diye sordu. 'Hiçbir şey, hiçbir şey,' dedi, ama bıyığı sarktı. Saat küçük, hüzünlü bir kıkırtı attı. Amelia elini koluna koydu. 'Büyükbaba, bana anlatabilirsin.' Başını çevirdi ve hiçbir şey söylemedi.

Şenlik günü geldi. Bayraklar dalgalandı, börekler buhar çıkardı ve Belediye Başkanı Primrose en büyük şapkasını taktı. 'Kusursuz Tickton Şenliği'ne hoş geldiniz!' diye gürledi. Saat sessiz kaldı. Ne kıkırtı, ne çan sesi. Başkan kaşlarını çatı. 'Neden gülmüyor?' diye sordu. Amelia saatin akreple yelkovanını kontrol etti—donmuşlardı. Sarkaç durmuştu. 'Saat bozuldu!' diye bağırdı biri. Meydana bir sessizlik çöktü.

Belediye Başkanı Primrose eldivenlerini çekiştirdi. 'Sorun yok! Her şey yolunda!' dedi, ama sesi titredi. Saat hareketsiz kaldı. 'Onu tamir etmemiz gerek,' dedi Amelia. 'Ama nasıl?' Köylüler mırıldandı. Büyükbaba Wilbur sarardı ve geri çekildi. Amelia onun ellerinin titrediğini gördü. 'Büyükbaba, bir şey biliyor musun?' diye sordu. Başını salladı, ama gözleri endişeli görünüyordu.

Amelia kalabalığa seslenmek için bir sandığın üstüne çıktı. 'Saat yalanlara güler,' dedi. 'Ama şimdi sessiz. Belki de gizlenen bir gerçeği bekliyor.' Köylüler birbirlerine baktı. Fırıncı ayaklarını sürüdü. Terzi öksürdü. Belediye Başkanı Primrose panosuna sıkı sıkı tutundu. 'Saçmalık!' dedi, ama sesi çatladı. Saatten hiçbir ses çıkmadı.

Amelia büyükbabasına döndü. 'Bir şey saklıyorsun,' dedi nazıkçe. 'Anlayabiliyorum.' Kalabalık sustu. Büyükbaba Wilbur'un omuzları çöktü. Gözlüklerini çıkardı ve sildi. 'Uzun zaman önce,' dedi, 'saatin orijinal sarkacını kırdım. Yenisini taktım ve kimseye söylemedim.' İçini çekti. 'Utanmıştım.' Saatin ahşap ağzı seğirdi.

Bir an hiçbir şey olmadı. Sonra saatin ağzı kocaman açıldı ve derin, sıcak bir kahkaha döküldü—ha ha ha! Pirinç çan çaldı. Akrep ve yelkovan hareket etmeye başladı. Sarkaç ileri geri sallandı. 'Çalışıyor!' diye sevindi Amelia. Saat Büyükbabaya değil, onunla birlikte güldü. Herkes hayretle baktı. 'Özür dilerim,' dedi Büyükbaba. 'Gerçeği söylemeliydim.'

Belediye Başkanı Primrose öne çıktı. 'Her şey kusursuz görünsün diye küçük yalanlar söyledim,' diye itiraf etti. 'Ama kusursuz olan dürüst değildir.' Panosuna baktı ve bir listeyi yırttı. 'Bundan sonra dürüst olacağım.' Saat sıcacık kıkırdadı. Başkaları da konuştu: fırıncı iki çörek yediğini itiraf etti, terzi eğri bir dikişi kabul etti. Her gerçek saati mutlulukla çaldırdı.

Amelia da birlikte güldü. 'Görüyor musunuz?' dedi. 'Gerçek korkutucu değil. Saati mutlu ediyor—bizi de!' Rahatlamış bir gülümsemeyle Büyükbaba Wilbur'a sarıldı. Köylüler el ele verip dans etti, saatin anları Tickton'un üzerinde çınladı. şenlik en iyisi oldu, kusursuz olduğu için değil, dürüst olduğu için.

O günden sonra g len saat köyün en sevilen yardımcısı oldu. Biri yalan söylediğinde kıkırdıyor, herkes gülüp kendini düzeltiyordu. Amelia sık sık saatin yanına otururdu, pusula kolyesi parlardı. 'Sen sadece bir saat değilsin,' derdi ona. 'Sen bir gerçek s yleyicisisin.' Saat onaylayarak çaldı, ahşap ağzı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Büyükbaba Wilbur, Amelia'ya her sabah saati nasıl kuracağını öğretti. 'Bir saatin tik tak etmesi için gerçeğe ihtiyacı var,' dedi. 'Ve insanların mutlu olması için güvene.' Amelia başını salladı. Dürüstlüğün sadece pat diye bir şeyler söylemek olmadığını öğrendi—gerçek olanı paylaşacak kadar önemsemekti. Saatin pirinç sarkacı düzenli bir şekilde sallandı, köyün dürüst kalbiyle zamanı tuttu.

Ve böylece Tickton, saatin güldüğü köy olarak dört bir yanda tanındı. Yolcular, 'Neden kıkırdıyor?' diye sorardı ve köylüler, 'Çünkü biz gerçeği söylüyoruz,' diye yanıtlardı. Amelia gülümserdi, aralıklı dişli gülüşü parlardı. Saat çanını çalardı ve herkes bilirdi: dürüstlük güven inşa eder, güven de bir köyü güçlü kılar.